

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Sserbske njedžělske łopjeno. •

W Budyschinje, 19. oktobra 1924.

Čižbčez a nakład Čsmolerjez knižicziščezetnje a knižatnje šap. družšt. i wobm. ruč. w Budyschinje.
Wužadźa kóždu šobotu a placzi na měšaz 15 šlotych pjenježłow.

18. njedžela po šwj. Trojicy.

Matth. 5, 17—19.

Jažo Jezuš wustupi i přědowanjom: Čzaž je nětko dopjel-
njeny, njebjeske kralestwo je šo pschibližalo, jako pschipowjedasche
pschihhad noweho hnadneho čzaža sa šwět, počza lud srosymicž:
tón je mežiaž, na kotrehož čzafachmy. Ale šhto pschinježe nam?
šaniczi šakon? budže profetow hiščeže placziež dacz? rošwjasa
šlub, kotryž je Bóh i naschimi wótzami čzinił? Na wschitke tele
praschenja da Jezuš w šwojim přědowanju na horje jažne wot-
molwjenje: „Ja nješym pschischoł šanicziež, ale dopjelnicž.“
Tele šlowo je tež sa naž a nasche žiwjenje wulzy wažne. Nascha
biblija ma dwaj džěłaj, stary a nowy testament. By-li Jezuš
prajił, šo je pschischoł šanicziež, njebhy stary testament sa naž dale
placzazy był, by šanicženy był. Dofelž pak je Jezuš prajił: jo
šym pschischoł dopjelnicž, wostanje stary testament sa naž pla-
czazy a wobstawazy, wostanje jako šaklad a šažadne wopschiježe,
na kotrež je nowy testament twarženy, wostanje šaklad, kotryž nje-
šměmy šanicziež, njedyrbi-li zyfe šjewjenje šo šypnyč a roš-
walicž. W starym šlubje běšche šebi Bóh šudobjo pschihotował,
kotrež chzysche posdžischo i drohotnym wobšahom napjelnicž.
Šchtož nětk rošlanta šudobje, rošlije a wužypa šobu wobšah. —
Tak hladajmy: Šak w Božim kraleštwje wschitko šwoje dopjel-
njenje namata.

Šow šo dopjelnja wschitke Bože šasnje, wschitke Bože šlubje-
nja a wschitke Bože wustajenja sa čzłowške žiwjenje.

„By šebi njetřebacže pomyblicž, šo šym ja pschischoł, šakon
šanicziež. Pschetož šawěrnje, ja praju wam: Dofelž njesandže
njebjo a šemja, tež niž jene pišmicžto, tež niž jedyn dypł wot šako-

nja njesandže, hacž šo wschitke wězy štamaja.“ Š tutyhmi šlowa-
mi šlubu šenjes dospołne dopjelnjjenje šakonja. — Šchto je šakon?
Wola šwjateho Boha šjewjena nam čzłowjekam! Jažo Bóh šebi
něhdy Abrahamu sa grat šwojeho žohnowanja sa čzłowjekow
wuswoli, šjewi jemu šwoju wolu tak: „Ja šym tón wschedomó-
ny Bóh, šhodž pschede mnu, a budž pobožny!“ Šo běšche jeho
přěnjotny šakon, jenicžka šasn: pobožne žiwjenje psched wschedomó-
nym! Jažo bu posdžischo Abrahamowy narod lud, rošwi a
wutwori Bóh tutu jemu šasn do šwjatych džěfacž šasnjow na
dwěmaj šaslomaj i pschibluschnosčemi pschecžiwu Bohu a bliž-
šchemu. Šele 10 šasnjow šu mózne šlotpy, na kotrychž wotpo-
czuje wschitke prawe čzłowške žiwjenje. Dofelž pak dyršjesche
Šrael „měšchnisťe kraleštwu“ a šwjaty lud byč, da Bóh jemu
dale m e š c h n i š k i š a k o ň, kotryž wobpschiješche šwjate wu-
štajenja sa Božu šlužbu a bu tehodla tež šeremonialny šakon
mjenowany; a nimo teho šwjaty ludowy šakon i měščežansťimi
prawami. Šute šti šakonje: waschnjošakon abo pschischnje póż-
čžiwosče, šemšchenški šakon a měščežansťi šakon ma Jezuš
psched woczomaj prajo, šo njeje pschischoł šanicziež, ale dopjelnicž.
Šaj, w Šhrystušowym kraleštwje, w nowym šlubje dyrbi wschit-
ko dopjelnjene byč, kaž je w ščžewje wschitko dopjelnjene, šchtož
běšche w šupku šawřene. — Šak je nam Jezuš pschedewšchem
psches šwoje šlowo a pschiklad dospołne dopjelnjjenje šakonja
póžčžiwosče šjewił a naž wučił: Lubosč jenicžzy je šakonja do-
pjelnjjenje. Jezuš je nam pokazal, šo je Bóh šam lubosč, šo je
naž předy lubował a dokladnje dopokasał šwoju lubosč i šym,
šo je šwojeho jenicžkeho narodžeweho šyna sa naž dat. Šokasał
nam je, šo je Bóh našch Wótž a my mjes šobu šratšja. Džěczaza
lubosč š Bohu a šratrowška lubosč mjes nami, to je porjad,

kotryž postaji sa štwoje kralestwo, — a tola žadny nowy porjad, ale jenož dospołne dopjelnjenje starých kasnjow. — Kemschenški sakon w Israelu rěči wo woporach, kotrež mējachu mješchnizy w templu sa luda hrěchi woporowacž, so bychy jón s Bohom wujednali. Tajke wopory mjenuje nowy testament njedospołne. Wschitke tute wopory pokasuja na dospołneho mješchnika a dospołny wopor. A hlaj, wobeje běsche Jesuž w jennym: jehnjo Bože, kiž nješesche šwěta hrěchi a s dobom wyschi mješchnik, kiž da šam šebje sa wopor pscheczerpivšchi sa naž šmjercž. Tam je wobtwjerdžil wěczne a dospołne šjednanje. Nětk wschał w nowym šlubje žaneho wopora dale njetrjebamy. Ale sakon tola njeje šanicženy, ně, dopjelnjeny je, niz jeneho pišmicžka njeje šajscho. A my jón nětk dopjelnjamy, hdyž wěrimy do tuteho wopora, hdyž pschinyšemy Bohu džakny wopor našchich wutrobom a šhwalbnym wopor našchich hubom a lubošče wopor dobročzinjenja na našchich bratrach. — Napošledk ludowy sakon sa mješchczanske žiwjenje w Israelu, stejo na šakadže, so je Bóh šam s kralom w Israelu a so je wschitkon lud a kraj jeho wobšedženstwo. Wo tym wschał běsche w Jesužowym cžašu malo pytnyčž. Pschetož Židži, šhlostani jich hrěchom dla, běchu zusemu knježstwu podcžifnjeni a dnyrbjachu romškeho kejžora pošluchacž. S teho tež Jesuž jich njechashce wužwobodžicž; niz šwonkownje ale we wutrobach cžłowjekow chzysche Bože knježstwu wobnowicž. Kralestwo chzysche šakozicž, w kotrymž by Bóh šawěrnje s kralom byl, se wschěch ludow šemje chzysche jenicžki lud Boži šhromadžicž, kiž by wopravdže šam Boži byl a šwólno wje jemu škuzil. W tutym ludu noweho šluba je stary sakon hakle prawe wěrnoscž, je morwy pišmik se žiwym duchom napjelnjeny a pschekrašnjeny a njeje ani dnybka jeho wěrneho wobšaha šhubjeneho. — Tak pschiindu psches Jesuža porjadki a wustajenja stareho šakonja k najdospołnišchemu dopjelnjenju. Tehodla dnyrbja stawy Božeho kralestwa tež s najmjenšcha Bože kasnje wyšoko wažicž, dofelž w jich kóždej leži šhubofa myšl. Jesuž chze, so wyspytamny myšl a wažnosč najmjenšchich kasnjow Božich, so je pschimamny do šebje a šwojeho šchescžijanskeho pošnacža a napjelnjamy s duchom Šhryštušowym.

Tež profetow nochze Šhryštuš šanicžicž. Profecži, stejo wofrjedž Móššaša a Šhryštuša, njedachu žadny sakon kaž Móššaš, ale předowachu pošutu pschestupjerjam šakonja a pschipošwedachu Bože šudjenja. S dobom pak pschipošwedachu cžaš šboža a rěčachy jedyn po druhim a jedyn pschezo šaknišcho hacž drugi wo pschichodnym mešiašu a šbóžniku. Nicžo špodžiwnišche njeje, hacž tute stare wěšchzenje wo Šhryštušu, na kotrychž móžemy pschezo šakso s nowa šwoju wěru pošwylnicž. Profecži praja, so pschiindže mešiaš s Dawitoweho roda, šo narodži w Bethlehemje wot knježny; so budže w niškocži a šhudobje šhodžicž, hubjenym a šhudym předowacž, roškamane wutrobny šahojecž, wschitke našche hrěchi na šo wsacž jako jehnjo, kiž budže k rěšanju wjedzene. Dale praja, so šezni nowy šlub, powoła wschitkich pošhanow a šakozki kralestwo tak daloko hacž šwět došahuje, so budže k prawizy Božej pošwylčeny a šmėje wěczne kralestwo. Šaj, Šhryštuš šo hižom w starym testamencze w šaknosčči šwěcži, je w starym šlubje šamer wěry, nadžije a žedjenja wschěch pošbóžnych. — Šdnyž dnyrbi nam stary testament hižom šakonja dla drohotny byčž, kak wjele bóle hišchče dla hnadyšpotnych šlubjenjow, kiž džejja na Šhryštuša, šakšeho šbóžnika. Teke šlubjenja nam Šhryštuš šawěšcži, prajo, so njeje pschishol profetow šanicžicž ale dopjelnicž. Tak šu jemu sa wodžidlo byli žyšeho jeho žiwjenja. Tu běsche jemu pucž, Wótža šwjata wola pošasana. Na profetow šo powoła, jako šwojim wučžobnikam wotkry nušnotu šwojeho cžerpjenja a wumrjecža. — Pschezo hišchče šu nam mnohe měštna profetow cžemne, dofelž njeje hišchče wschitko dopjelnjene. Ale teho šmy wěšcži: šferje njebio a šemja šajndžetaj hacž so šo Bože šlubjenja

hnuja a padnu. Tež tu žadny dnyb nješajndže, hacž šo wschitke wězy štanu, pschetož w Božim kralestwu dnyrbi šo wschitko dopjelnicž.

Škončnje tež wschitke Bože wustajenja sa prawe a pošezčiwne cžłowške žiwjenje šo w Božim kralestwu dopjelneja. Tak je Boži porjad, so ma kóždy šwoje šemške powołanje. Tute našche powołanje Šhryštuš šanicžicž njecha, ale ma tu hakle prawe dopjelnjene byčž. Jesuž naž wucži, šemške powołanje tak došonjecž, so škuzimny we nim Bohu a bratram. S tym da šo našchemu džeku hakle wěrna cžesč a prawy šamer. Tež najnižšche džeko je debjene, hdyž je došonjecž, škuzo Bohu a jeho kralestwu. — Dalšchi Boži porjad je šwójbne žiwjenje. Še je Bóh wot špoczatka šarjadował, jako štwori muža a žonu. Tež tutón porjad, kotryž je katolška žyrkej se šwojimi nježenjenymi mješchnikami a mnišchami pošnižka, njecha Šhryštuš šanicžicž, ale je jón šwjaty cžesčil, jako pošwjecži škananejški kwaš se šwojej pschitomosčžu. Jeho je tole šlowo: „Šchtož Bóh šhromadu štwaršchil je, to cžłowjek rójno njedžel.“ W jeho kralestwu ma šwójba niz jenož šjedcženstwo sa šemške, ale tež sa nješeske žiwjenje byčž. Muž a žona mataj šebi pošoznikaj k šbóžnosčči a kóždy dom ma šhmyjšchczo šchescžijanskich poščinkow byčž. — Dalšchi dobry porjad je žiwjenje w kraju. Šo je pschinarodžene, so kóždy lud lubuje šwój wótžny kraj. Nětk je Šhryštuš naž drje wucžil, so mamy wyschi wótžny kraj, nješesku domišnu. Ale s tym šnutsšny šwjast, kotryž naž wjasa na našch šemški wótžny kraj, nihdy šanicžil njeje. Wjele bóle je lubošč k wótžnemu krajej šwjecžil a s prawym wobšahom napjelnil. Najbóle dnyrbimny jako šchescžijenjo pschede wschěm sa tym štacž, so w našchim wótžnym kraju knježi šchescžijanska pošezčiwoscž, wěra a šwěrnoscž, so ma šo wyschnosč sa Božu škuzobnizy a so šu pošdanjo jej pošlužni Bože dla. Prošhčž dnyrbimny, so „by w našchim kraju cžesč bydlika, so byšchtej došbrot a šwěrnoscž šo šetkalej, prawdosč a mēr šo wofošchalej.“ Šo je prawe lubošč k wótžnemu krajej, so pošhamny Bože kralestwo w našchim ludu štwaricž. — Šaj, wěrnosc je, Jesuž njeje pschishol, něšajki dobry porjad. kotryž je Bóh do cžłowštwu pošožil, šanicžicž. W šwojim kralestwu chze wschitko došonjecž a prawe dopjelnicž. Tak šaj šo jemu, so by tež w tebi šwój wulki škutk došonjal a wschitko we wschitkich napjelnil! Šamjen. Š. w Š.

Šwěšdarjo a wěra.

(Škončjenje.)

Kepler je šlawny astronom, žitwy 100 lět po Šoperniku, šemrě 1630 w Regensburgu; bě mješ druhim tež w škuzbje šhěžorškeho pošneho marschalla Wallensteina; namaka šši wulžy wažne šakonje wo šhodže šwěšdow. W šwojej knižy: „Wo šharmoniji šwětow“ pišche tole: „Ša šo Šebi džakuju, štworicželo a šenježe, so šu mi daril tuto wješelenje nad šwojim štworjenju, to radowanje nad škutkami Šwojeju rukow. Ša šym krašnosčž Šwojich škutkow pschipošjedal cžłowjekam, kaž daloko to mój wobmješowany duch Šwoje njetobmješowane byčže šamoh šapschimnyčž. Ššym-li hdže šchto prajil, šchtož bě nješodne, abo ššym-li šladal šwojeje cžesče, to wodaj mi šhadnje.“

Newton je pošla Šopernika a Šeplerja tón šfecži šakozječ nowišchjeje astronomije; je Šendželečan, tamnaj, kaž widžachmy, Němžaj. Narodži šo 1643 a šemrě 1727 w Londonje. Še wschelake šwěšdarške šakonje woblicžil a wobkrucžil, tež šakonje wo šwětle, wo žolmach atd., natwari tež přeni dalokowid se šapšihelom. Newton wušnawa: „Šo šu šlonzo, šhodžizy (planety) a prutate šwěšdy (komety) tak šarjadowane, so šo to dnyr-

bisich džiwacž; to móžesche jenož jene byče, kotrež wjchomudre a wjchomózne, wobsamfnycž.“

Stónčnje hiščeje něšto j jeneje stucžki, kotruž je hwěsdař M ä d l e r žebi spēnuil. Narodži žo 1794 w Barlinje a wumrě 1874 w Hannoveru. Bě dolhe lěta direktor Dorpartsteje hwěsdařnje a šhotowi mješ druhim j hwěsdařjom Beerom nadróbnu kartu měřacžka. Žako tutón žlawny astronom ras do noweho bydlenja pšhecžahny, bě přenja wěz, kotraž žo do noweho bydlenja pšhenježe, biblija, a tutu nješesche Mädler žam. W žwojim naspomnjenym kěrlušchu wuřnawa tutón wulki wucženz: „Kiž Ty hwědny po jich pucžach pucžach wozžišč, — Kiž Ty žy wložy mojeje žlawny licžil, — Kiž Ty kedžbujesč najmjeńšeho stworjenicžka, — Tebje, wěčny Wótče, žym žebi ja wuřwolil. — Džak budž Tebi ja wšcho dobre, ištož Ty daruješč! — Ty žo starasč ja to, so mi k mojemu derjeměčžu nicžo njeprachuje! — Žak, hdy a hdy žo moje semške žiwjenje tež stónčži, — Ja porucžam žwojeho ducha do Tvojeju rukow.“

Tuta ištucžka je žyly wěsče hódna, so by ju jedyn j naschich pěņnerjom do pěņnjeje žerbskeje ištucžki žestajal.

Žak, kaž žmy to runje šhonili, žwědča to tucži ištyrjo žlawni hwěsdařjo wo tym, so wědomnosč, wopradowžita hluboko rhyža a do wjškich wjshinow hladaza wědomnosč, žwoje wudospolnjenje hagle wo wěrje ma, wo wěrje do Boha, kiž wšchomudry a wšchomózny stworicžel a šđeržer. Ščto čžyl žo to potom narěčžecž dacž wot tch wjelemudrych, kotřiž j jentym Šädelom džentža hiščeje mēnja a wucža a mudruja, so žaneho Boha njeje. Šädel a jeho wucžba je pšcheminjena, sacžžnjena wot wědomnosče a tuž tež čži, kotřiž pšhezo hiščeje mēnja, so dhyrba ju přadowacž. A tch je pšhezo hiščeje žyła čžrjódka, wožebje mješ thmi, kotřiž ani wěrnej, wjškofej wědomnosči njedorožumja, ani njeptynu, išto wšcho to Šädel a jeho wucžobnizy jim po prawom poskicžachu a j čžim jich po wščem šdacžu nažņežiču. Šrudno jeno, so ma scžehwki teho wšcheho nasch lud žobu pšhekuřacž a so žo hiščeje pšhekuřak njeje! —

Zyrkej a stat.

— **Sakška krajna synoda** je jedyn ja naschu sakšku ewangelsku žyrkej wulžy wažny wuřbytł dožpila. Wišchnjanski dom bu jako „ewangelske wuřtajeje“ (ewangelische Stiftung) pšhipósnaty. Wišchnjanski dom, kotryž wot lěta 1559 je žwojim tachantstwom jako wuřtajeje wobsteji, je nětko j naschej ewangelskej žyrkwoju na wšče čžakny šwjasanty. Tole je čžim bóle šwjekelaze, dokelž žo wšchelake wo tym rošnoschomasche, so žo Wišchnjanski dom ja ewangelsku žyrkej šhubi a so žebi jón romsko-katolska žyrkej pšhipwoji; tole traschesche ewangelske wutrobny w Sakškej a po žykej Němskej. Tutón strach je nimo. Wišchnjanski dom wostanje nam ewangelskim. Wožebiteho wuřnana došta tutón dobytł pšhes wulki šhromadny šjěd do Wišchnja (Meißner Domfahrt), že kotremuž bě „Volkskirchlicher Laienbund“ šwolal a na kotrymž žo jich 5. oktobra na 5000 ewangelskich wobdželi se wšchěch kónčžin Sakškeje a se wšchěch woršchtow nascheho luda.

Wišelke j bliska a j dalofa.

— **Šserbika předaržka konferenza** bě žo 9. oktobra w Šserbškim domje k žwojemu Michalštemu požedženju sejščla. Žeje naschnt bě žhutny. Wo modlitwoje nascheho seniora k. Lic. Wacžsaka-Šrodžiščezanskeho špominasche pšhedžyda, k. farař Domaschka, na knjeni farařku Bogtowu, kotruž je Bóh tón Knjes tak sahe

wotwołal, a na wo nju žarowazeho mandželskeho. Š Šodžija džechu nasche myšle j wutrobnyhmi pšhecžemi do Barta že žhoremu k. fararjej. Wo žastupowanje wo žastojnskim džele žo ja njeho na dalsche njedzele postarachny. A tón tječi, kotremuž žlowa pšhedžydy a nasche myšle placžachu, bě k. farař Dobrucky, kotryž wo tutych dnjach Šserbow wopuřčeži. Rošžohnowachnty žo j nim, jemu dawajo žobu dobre pšhecža. — Š njebočžicžkim fararjom Ššchžanom-Mateczanski bēchmy žwojeho žwěrneho šapiřowarja šhubili; wuřwolichnty žebi noweho wo k. f. Mječwoje-Bufeczanski. — Dla pšhezo hiščeje wšchudžom njedohahazhčij pjenjes žadaju žebi wšče wudawarņje a čžišhecžēnje nowinow a njedželnikow bērišklētne šaplaczenie, tak tež nasche žerbske; tuž žu k. duchowni prošeni, so bychu porjadnje šaplacžowali. Š teho nastawa tež ja wšchěch čžitarjom wšchěch njedželšičich a podobnych kopjeńkow, so njebychu hagle, kaž bě to wo mērnym čžakny j wjetšcha waschņjo, na kónžu lěta wšcho šaplacžili ale, hdyž niz wšcho, tola něšto hižo přjedny; najlěpje wšchak by bylo, by-li žo žyly lěto hnydom do předka šaplacžilo. — Š pjenježnym praschenjom šwiřuje tež wobstacže Drježdžanski žerbskich Božich žlužbow; wo jich šwěsčenzju pojednachny; nježmēdža žo nam šhubicž. — Tehorunja nježmēdža žo nam nasche žerbske žwjedzenie ja škutki lubosče šhubicž: žwjedžen ja šnutškwne a šwontowne miřionstwo a ja Gustav-Adolfske towaršstwo. Wo pšchichodnym lēče dhyrbi žo j najmjeńšcha žwjedžen ja šwontowne miřionstwo wuhotowacž a to pať wo Šklučku, pať wo Ketlicach. Dhyrbiny do dacž, so je dželo a žwjedžen ja šnutškwne miřionstwo runje tak wulžy nuřne a so dhyrbjalo žo tehorunja, jeli někať móžno, žwječicž. — Wažne a nuřne je a wostanje wšcho dželo ja nowinaršstwo a pšhes nowinaršstwo. Wo tutym rošprawjesche redaktor tuteho kopjeńka. Žadache žebi wot duchownych a wšchěch, kotřiž žo na pjero wuřteja, dželo ja žyrkej a nabožinu wo powšchittownym nowinarštwje a wožebje žwěrnišche a dokladnišche dželo ja nasche njedželške kopjeńko „Bomhaj Bóh“, kotrež je tola ja nasche žerbske wožady šdobom wožadne kopjeńko. Ma tole je žo wo Sakškej a Bruskej pšhezo hiščeje pšchemało džiwalo. Š tym budž to nětk hinať a lēpje tu a tam! Tehorunja žo hiščeje pšhezo pšhe malo štawa ja jeho roššchěrjenje. Tuto pať je nadawł ja duchownych kaž ja wšchěch, kotřiž maja wutrobu ja Šserbow nabožne žiwjenje. Wšchudžom, hdyž žo Šserbja šrowja j pobožnym „Bomhaj Bóh“, tam dhyrbjalo tež nasche „Bomhaj Bóh“ žastupa namafacž. Wožebje žo žada, so bychu žo rošprawny wo wožadnych a druhich podawkach se wšchěch wožadow žwěru podawale, kaž tež pšchihódne nastawki a powjedancžka, a to wot kóždeho lubeho Šserba — a runje tak wot kóždeje lubeje Šserbowki —, kotřiž maja lubosč k nabožnemu žiwjenju a ja Šserbow. — Ššchirunaj, ištož pod „Listowanjom“ šteji! — Ša tuto žyly nabožno-nowinarške dželo móžemy my Šserbjo wjele wot Němžow natuřnyč, kotřiž wožebje nětkle na tutym polu žyrkwinskeho žiwjenja j nowymi mozami dželaju. Rošprawniť pořasa wo žwojej rošprawje na kursus abo rošwucžowanje wo nabožno-nowinarškim džele, kotrež žo pšhed krotkim wo Drježdžanach wotně a na kotrež bu tež wo tutym njedželniku pořasane. — Ša nasche žerbske nabožne dželo je nuřne, so Sakška a Bruska tu hromadže dželatej; teho dla žo j nowa namjet štaji, so bychu žo ras, kaž hižo wobsamfnjene, sakžy a prusžy žerbsžy duchowni k šhromadneje konferenzy sejščli. Wožebita konferenza žo tež namjetuje a wobsamfnje ja dwě wulžy wažnej praschenti nascheho nabožneho a wožadneho žiwjenja; ja šwjast wožadow a žerbske špěwarške. Š tutej wurjadnej konferenzy šhromadža žo wšchitžy žerbsžy duchowni ištivotł, 23. oktobra, dopoldnja 3/4 10 hodž. wo Šserbškim domje. Ščto se špěwarštimi je, drje kóždy wě. Šwjast wo-

